

a okolnost, že ohrožení podle stavu věci není vyloučeno. Ovšem okolnosti tvrzené stěžovatelkami, že odkazovnice podaly na dědice žalobu o vydání odkazů a že dědic platí dluhy pozůstalostní, neodůvodňují, v čemž jest přisvědčiti rekursnímu soudu, o sobě obavu podle § 812 obč. zák. Leč stěžovatelky uvedly dále k odůvodnění návrhu, že dědic používá výtěžku z pozůstalostního obchodu pro sebe a kryje z něho výdaje své domácnosti. Tato okolnost, která podle stavu věci není vyloučena a poukazuje i k tomu, že dědic směšuje pozůstalostní jmění se svým jměním, odůvodňuje však i obavu stěžovatelek, že takovým smísením by mohl býti ohrožen jejich nárok. Návrh stěžovatelek měl by podle toho oporu v zákoně a jsou proto i oprávněné výtky dovolací stížnosti proti napadenému usnesení z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Leč přes to nelze ještě vyhověti návrhu stěžovatelek. Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil v rozh. čís. 9379 sb. n. s. shodně s názorem nauky zásadu, že dědic má právo odvrátiti oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 obč. zák. tím, že zajistí navrhovatele. Podle obsahu spisů nabízel se dědic opětovně k tomu, že zajistí i nároky odkazovnic, i nárok nepominutelné dědičky. První soud se tímto návrhem dědicovým věcně nezabýval, jsa názoru, že dědic nemůže zabrániti navrhovanému oddělení jmění a jeho správě, jsou-li osvědčeny obavy nepominutelné dědičky, že jest její nárok ohrožen správou pozůstalosti dědicem. Názor ten se však neshoduje s onou zásadou, od níž upustiti nemá nejvyšší soud příčinu. Bude tedy na prvním soudu, by o dědicově návrhu, jež dědic ostatně opakoval i v rozkladu i ve stížnosti, vytýkáje z tohoto důvodu i vadnost řízení, věcně jednal a rozhodl a podle výsledku rozhodl pak i o návrhu stěžovatelek na oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 obč. zák.

Čís. 10716.

Byla-li původní úmluva o výměnku nahrazena pozdější úplně novou úmluvou o vyplacení peněžitě jistiny, nelze použití předpisu § 330 ex. ř.

Posouzení nezbytnosti reluta za výměnek jest ponecháno volnému soudcovskému uvážení.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, R I 270/31).

Exekuci na peněžitou pohledávku, jež vážla pro dlužníka na nemovitosti místo plnění výměnku, soud první stolice k dlužníkovu návrhu zrušil, maje za to, že jde o výměnek. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl dlužníkův návrh na zrušení exekuce.

Důvody :

Předeslati jest, že dovolací rekurs jest přípustný, ač jde o souhlasná usnesení nižších soudů, neboť soud první stolice rozhodl usnesením ze

dne 23. ledna 1931, výslovně se odvolává na svou vázanost dřívějším zrušovacím rozhodnutím rekursního soudu ze dne 13. června 1930 pokud se týče ze dne 1. září 1930, ve kterém byl vysloven právní názor, že jde o relutum za výměnek a že proto exekuce jest přípustná jen s omezením podle § 330 ex. ř. a zákona ze dne 1. dubna 1925 č. 66 sb. z. a n. (viz rozhodnutí čis. 3292 sb. n. s.).

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnost. Stěžovatel právem dovozuje, že v tomto případě nejde o plnění podobné výměnky a sledující účel zaopatřovací a že proto není na místě použití předpisu § 330 ex. ř. Tato exekuce se vede na pohledávku, pro kterou jest na základě smlouvy ze dne 29. října 1925 vloženo právo zástavní pro povinného Františka B-a a pro jeho manželku Aloisii B-ovou, která již zemřela. V odstavci II. smlouvy jest uvedeno, že výměnek ujednaný v odstavci II b) notářského spisu ze dne 17. září 1925 nenabývá účinnosti a že si manželé František a Aloisie B-ovi vymínají místo něho vyplacení jistiny 6.000 Kč, která se zajistí na usedlosti, bude bezúročná a má být vyplacena manželům Františku a Aloisii B-ovým po částkách podle jejich potřeby a požádání v případě jejich neschopnosti k výdělku. V původní smlouvě, v notářském spisu ze dne 17. září 1925 bylo ovšem ujednáno pro postupující manžely Františka a Aloisie B-ovy jako výměnek úplné zaopatření v jídle a pití pž: stole přejímatelů, ošetřování ve zdraví i v nemoci a čistění i správký šatů a prádla, nebudou-li postupitelé sami s to, by si je opatřili, a není pochybné, že toto plnění sledovalo účel zaopatřovací, takže na ně by se vztahoval předpis § 330 ex. ř. Avšak úmluva o poskytování tohoto výměnkového plnění nenabyla podle pozdější smlouvy ze dne 29. října 1925 vůbec účinnosti a byla nahrazena úplně novou úmluvou o vyplacení peněžitě jistiny, ve které nelze již spatřovati výhradu požitků nebo práv na čas života postupitelů nebo vůbec na nějaký určitý čas za účelem úpravy jejich budoucí výživy a zaopatření, nýbrž jde o obyčejnou peněžní pohledávku, kterou si oprávnění mohli dáti vyplatiti podle své vůle k jakémukoliv účelu, takže tu schází podstatný znak výměnky a plnění jemu podobných, totiž účel sledující úpravu budoucí výživy a zaopatření sestárlych postupitelů nemovitého statku. (Srovnej rozhodnutí čis. 2311, 5148, 5766, 6610 sb. n. s.).

Dovolacímu rekursu jest však přisvědčiti i v tom, že, i kdyby nákrásně šlo o peněžní relutum za dávky výměnkové, není tu dalšího předpokladu § 330 ex. ř., nezbytnosti tohoto reluta pro dlužníka nebo pro členy jeho rodiny, žijící s ním ve společné domácnosti. Výklad nezbytnosti jest ponechán volnému soudcovskému uvážení (rozhodnutí čis. 2116 sb. n. s.) a nejvyšší soud může tuto otázku samostatně přezkoumati. A v té příčině vyšlo najevo z přednesu povinného a ze spisů, jichž se dovořával, že si větší část své pohledávky již vybral, ale nikoliv na výživu a zaopatření, nýbrž jen k zaplacení převodních poplatků a procesních útrat, a že zbytek postoupil svému synovi Josefu B-ovi. Tímto jednáním projevil povinný zcela jasně, že pohledávka, o kterou jde, není mu nezbytnou k jeho výživě a zaopatření, takže nepadá na

váhu, že povinný jest nemajetný a že jeho výdělečná schopnost jest omezena pro stáří a churavost.

Čís. 10717.

Den 26. prosince není co do počítání lhůt dnem svátečním. Lhostejno, že se v tento den odpoledne u soudu a na poště neuráduje.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, R I 291/31.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného. D ů v o d y: Rozsudek soudu první stolice byl doručen zástupci žalované strany dne 11. prosince 1930 a, poněvadž na den 25. prosince připadá svátek Narození Páně, uznaný zákonem ze dne 3. dubna 1925, čís. 65 sb. z. a n., končila čtrnáctidenní lhůta odvolací dnem 26. prosince 1930 (§ 126 c. ř. s.), kdy bylo lze ještě odvolací spis u soudu podati aneb dáti na poštu. Avšak podle podací značky prvního soudu bylo odvolání podáno až dne 27. prosince 1930, a to osobně, jak první soud dodatečně potvrdil, tedy opožděně, jelikož den 26. prosince nebyl dosud zákonem uznán za den sváteční a tudíž jest dnem všedním. Opožděné odvolání musí býti odvolacím soudem odmítnuto podle §§ 471 čís. 2, 473 a 474 druhý odstavec c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel není v právu. Podle § 126 druhý odstavec c. ř. s. pokládá se nejbližší den všední za poslední den lhůty, případně-li konec lhůty na neděli nebo na svátek. Podle § 221 druhý odstavec c. ř. s. bylo vyhrazeno nařízení, by ustanovilo, které dny jest pokládati za svátky ve smyslu tohoto zákona. To se stalo v § 44 jedn. ř., podle něhož byl ovšem 26. prosinec také vždy svátkem. Změna však nastala zákonem ze dne 3. dubna 1926, čís. 65 sb. z. a n., jenž vypočetl v § 1 dny, pro které platí dosavadní předpisy o svátcích a pro které platí předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt (§ 4), a jenž zrušil v § 5 veškerá dosavadní ustanovení o dnech svátečních, pokud se nesrovnávají s tímto zákonem. Ježto byl 26. prosinec vynechán, neplatí pro něj ustanovení § 126 druhý odstavec c. ř. s. Za tohoto zákonného stavu jest lhostejno, co uplatňuje stěžovatel, že prý se zákon nezachovává ani u státních úřadů, že ani u soudu ani u poštovního úřadu nemohl toho dne odpoledne podati odvolací spis, a že jest tento den v kalendářích i v diářích označen jako svátek. Bylo jeho věcí, by se zařídil tak, by spis byl podle zákona podán včas.

Čís. 10718.

Při exekuci vnučenou dražbou nemovitosti, stížené zákazem zcizení ve prospěch Státního pozemkového úřadu, lze dražební podmínky upra-